

Juvenes Translatores

Pdf-versie van vertaling nr. 2507 van leerling nr. 2295

Jouw vertaling

M'n vriend Jens

Ik vraag me af of ik me in m'n leven wel genoeg heb bekommerd om onze planeet.

Sinds ik een dwergje was, vallen bepaalde dingen me op, zoals de enorme hoeveelheden afval die steden voortbrengen. Ik herinner me de middeleeuwse gewoonten uit mijn jeugd in Sevilla. Afval op de grond gooien in de kroeg - servetten, olijfpitten, tandenstokers, peuken - was toen bijna traditie. Hoe ongelooflijk het ook klinkt, de onbezonnen stamgasten die zich vermaakten in hun vaste kringetjes deden het. In wijnkelders werd er zelfs zaagsel gestrooid om het vegen gemakkelijker te maken. Ah, en er waren spuwbakken, om dat te doen wat je nu in je hoofd hebt... *Flats!*

Je zal nu wel denken: maar waar komt deze vrouw vandaan? Uit het stenen tijdperk? Nou, ik mag dan wat grijze haren hebben, maar ik verzeker je dat ik data en namen nog niet door elkaar haal. Hoe dan ook, ik dwaal af; ik wilde schrijven over hoe belangrijk het milieu is in mijn leven.

Ik geef toe dat ik af en toe de energie niet had voor deze hoge maat van natuurbescherming. Ik heb het nu over de fase van voortplanting, toen mijn kinderen klein waren. Wasbare luiers gebruiken, hun billetjes vegen met een sponsje; allemaal makkelijker gezegd dan gedaan. Wanneer die snotapen je slaapritme zodanig verstoren en je voelt dat ze alle kracht, zenuwen en moreel uit je zuigen, ga je voor de makkelijke optie: producten voor eenmalig gebruik. Maar, los van die uitputtende fase, herinner ik me dat de opvoeding van m'n druktemakertjes me veel liet nadenken, vooral als ik hun ontelbare vragen moest beantwoorden. Deze vragen - en mijn antwoorden - lieten m'n hersenen onophoudelijk kraken. Uiteindelijk leren kinderen jou ook wat; diezelfde kinderen die ik de schuld gaf van mijn eerdere zwakte.

Een jaar geleden begon een nieuwe fase; de kids vlogen het nest uit en ik verhuisde naar een kleiner appartement. Met deze nieuwe 'vrijheid' kwam het besluit om het over een andere boeg te gooien. Het was gedaan met papieren servetten en zakdoekjes, om nog niet te spreken over tassen van plastic en aluminium. Ik heb ook duurzamere gebruiksgewoonten aangenomen: ik sla in grote getalen producten in van lokale handeltjes, drink kraanwater en ik ben lid van een sekte... grapje; van een instelling die me in overvloed voorziet van seizoensgroenten uit de regio, en ik vermijd vlees. De kers op de taart is deze kleine overwinning: ik heb ervoor gezorgd dat het appartementencomplex waar ik woon een compostbak heeft aangeschaft.

Ik heb 'm Jens genoemd.

Juvenes Tradutores

Pdf-versie van vertaling nr. 2507 van leerling nr. 2295

Te vertalen tekst

Mi amigo Jens

Me pregunto si a lo largo de mi vida siempre me ha preocupado lo bastante nuestro planeta.

Desde que era una enana, algunas cosas me llamaban la atención, como las ingentes cantidades de basura que producen las ciudades. De joven, en Sevilla, recuerdo costumbres medievales. Por increíble que ahora nos parezca, tirar la basura al suelo en los bares iera casi una tradición! ¿Servilletas, huesos de aceitunas, palillos de dientes, colillas? Los parroquianos allá que iban, despreocupados y entretenidos en sus corrillos. En esos suelos de las bodegas sevillanas era habitual esparcir serrín para facilitar el barrido. Ah, y había escupideras. Sí, justamente, para hacer eso que os estáis imaginando... ¡Puaj!

Estaréis pensando: ¿pero esta tía de dónde sale? ¿Del jurásico? Ay, sí, un poco entrada en años sí que estoy, aunque os juro que todavía no confundo fechas ni nombres. Pero venga, no nos desviemos: quería escribir sobre la importancia del medio ambiente en mi vida.

Reconozco que a veces los niveles de ecologismo chocaban con los límites de mis fuerzas. Me refiero a la etapa de reproducción, vamos, cuando los niños eran pequeños. ¡Qué fácil es decir que hay que usar pañales lavables y limpiar los culitos con una esponja! Cuando los mocosos no te dejan dormir y sientes que te chupan la fuerza, los nervios y la moral, vuelves a lo sencillo: productos consumibles. Pero, aparte de esa agotadora fase, recuerdo que la educación de mis churumbeles me hizo reflexionar mucho, sobre todo al responder a sus innumerables preguntas. Y tanto estas como aquellas (mis respuestas) fueron haciéndome pensar, en un proceso que no se detiene. Al final, ison también los hijos los que nos enseñan! Los mismos a los que culpé de mi debilidad de antes.

Hace un año empezó otra nueva fase: mis hijos abandonaron el nido y yo me mudé a un piso más pequeño. Ante mi nueva «libertad», decidí que había llegado la hora de dar otra vuelta de tuerca. Desaparecieron las servilletas y los pañuelos de papel, por no hablar de las bolsas de plástico y el aluminio. También he adoptado hábitos de consumo más ecológicos: compro productos a granel en los comercios de mi barrio, bebo agua del grifo, soy miembro de una secta, perdón, de una cooperativa que me abastece casi todo el año de verduras cultivadas en la región y evito la carne. La guinda sobre el pastel es una pequeña victoria: he conseguido que el edificio de pisos donde vivo tenga un cubo de basura especial para restos orgánicos.

Le he puesto de nombre Jens.